

Posudek bakalářské práce

Název práce: České herečky evropského formátu – Lída Baarová a Sylva Langová
Studijní obor: Teorie a dějiny divadla
Autorka práce: Eva Vondráčková
Vedoucí práce: prof. PhDr. Vladimír Just, CSc.
Oponentka: Mgr. Alena Sarkissian, Ph.D.

Eva Vondráčková se pokusila o jakýsi srovnávací portrét dvou divadelních a filmových hereček, jež svou kariéru realizovaly v jednom případě větší, ve druhém menší měrou v období první republiky. V úvodu toto srovnání označuje autorka jako „zajímavé.“ Nevyjadřuje se však, v jakém ohledu by mělo přispět k lepšímu poznání obou osobností. Tato slabina se pochopitelně projeví zejména v případě portrétu Lídy Baarové, jejíž život a zejména její osobní selhání v období okupace byly zpracovány již nesčetněkrát a bakalářská práce Evy Vondráčkové k tomu již jen stěží může něco dodat (což je do určité míry dáno samotným žánrem bakalářské práce).

Právě v této části práce je také velmi patrná jakási nesoustředěnost pohledu: trochu se postihuje chronologie filmové i divadelní práce Lídy Baarové se stručným, přece jen však trochu zbytným převyprávěním děje filmů a dramát. Dosti se pak píše o aféře a následném krutém osudu herečky a její rodiny. Většina textu je založena na obecně dostupných pramenech, kterými jsou především (byť ne výhradně) obojí vzpomínky této herečky, doplňkově pak memoáry dalších herců a publicistika Stanislava Motla. Ačkoli v úvodu autorka avizuje, že se pokusí o „obhajobu“ Lídy Baarové. V dalším textu však neposkytuje žádné argumenty, kterými by se jí tak či onak snažila obhájit. V závěru pak dochází k poněkud příliš obecnému pochopení, „že se [L. B.] pro herectví a slávu dokázala vzdát i dobré pověsti a že často konala věci, o jejichž důsledcích nepřemýšlela.“

První část práce tedy není příliš objevná, spíše kompilační. Zběžnost jejího vypracování však vynahrazuje část druhá, která se věnuje životu Sylvy Langové, již běžný divák zná jen z role Slávinky v *Dívce v modrém*. Eva Vondráčková však popisuje hereččiny další osudy, dotýká se i jejího dnes již zapomenutého divadelního herectví, práce v *Rádiu Svobodná Evropa* i jejího přátelství s J. Voskovcem a J. Werichem. Tato část textu si zaslouží pozornost a ocenění, ale také politování, že nebyla, snad ani nemohla, být rozpracována více. Proto se při tomto svém zamyšlení nad obsahem práce ptám, proč byla zvolena právě taková metoda zachycení portrétu obou hereček. Její užití možná směřovalo úvaze nad českým historicky daným chápáním herce jako společensky exponované osoby, jehož rozhodnutí jaksí usměřují celospolečenské postoje. Na omezeném prostoru a s omezeným materiálem však toto (možné?) směřování zůstává jen domněnkou.

Na druhé straně by mě zajímala analýza samotného herectví Lídy Baarové i Sylvie Langové, třeba pro každou jen v jediné roli, snad nejlépe divadelní (i přes omezený materiál, jenž se zachoval). Pak by snad i srovnání obou osobností mohlo přinést hlubší poznatky.

Po formální stránce zůstávají v práci jisté nedostatky: ne vždy je jasně řečeno, odkud autorka své informace přebírá. Vzhledem k tomu, že v práci dosti často cituje herecké memoáry, vystavuje se tak někdy snad i zbytečně podezření, že je její pramen zaujatý či prostě nespolehlivý. Tento problém je patrný zejména v případě textu o Sylvě Langové, která sama memoáry nenapsala.

Dalším problematickým bodem práce je interpunkce (nadbytečné použití čárek ve větách). Těchto míst nalezneme v práci tolik, že nepovažuji za vhodné je zde vyjmenovávat.

V zásadě autorka špatně skloňuje zájmeno ona a v akuzativu píše jí m. ji, v dativu používá ji m. jí (takto rovněž na více místech, např. s. 26, 32, 47, 57, ale i jinde). Chybou podobného rázu je psaní spřežky poté, jež autorka důsledně píše jako „po té.”

V práci nalezneme i další chyby, ať již je jím jméno Zdeňka Hedbávného, jenž se v práci objeví jako Hedvábný (s. 45), nebo chybně zapsané jméno Marlene Dietrichové (s. 23). Film Modrý anděl je pak označen jako *Blue Angel*, ačkoli originální název je samozřejmě německý, tedy *Der blaue Engel* (s. 34, pozn. 60).

Nedůsledně pak jsou překládány cizojazyčné názvy her (např. s. 48) a autorka si také nevyřešila otázku skloňování cizojazyčných názvů seriálů, což v textu působí cizorodě (s. 49).

Autorka také nepoužívá důsledně kurzívu v názvech – toto opomenutí se objevuje velmi často a nebudu zde proto vypočítávat výskyty.

Velmi rušivé je pak nedostatečně specifikované použití vysvětlivek. Autorka tu a tam v poznámce pod čarou podává biografické informace o osobnostech, které jmenuje v hlavním textu. Dočkáme se tak sice vysvětlení, kdo je Pavel Landovský nebo Ferdinand Peroutka, jindy však zase vysvětlení nepodává u jmen prvorepublikových režisérů nebo u osobností, jako jsou Jaroslav Stránský či Josef Kodíček. Snad by tedy bylo lépe tyto vysvětlivky vůbec nepoužívat.

Práci v každém případě považuji za přínosnou, neboť představila zapomenutou osobnost nadané herečky Sylvie Langové. Doporučuji ji k obhajobě a navrhuji hodnocení velmi dobře.

V Praze 31. ledna 2013